

سُلیک ترامپ به قلب نساجی هند

«تولید در تمامی بخش‌ها حدود ۵۲ درصد کاهش یافته است.» تیروپور، که سال گذشته ۳,۷ میلیارد دلار صادرات پوشاک داشت و معمولاً یک‌سوم محصولات خود را به فروشگاه‌های زنجیره‌ای بزرگ آمریکا (مانند والمارت و تارگت) صادر می‌کند، اکنون با چالشی جدی و کمرشکن مواجه شده است.

براساس این گزارش، مصاحبه با ده‌ها نفر از کارگران و مدیران کارخانه‌ها به روشنی نشان می‌دهد که چگونه جنگ تجاری دوران ترامپ به سرعت معیشت ساکنان این شهر تک‌صنعتی را بر هم زده است.

این اختلال در شرایطی رخ داده است که بسیاری از کارگران از کمترین امنیت شغلی و برخورداری از قرارداد مکتوب محروم هستند.

کارگران مهاجر ناگزیر به روستاهای خود بازگشته‌اند و آنهایی که باقی مانده‌اند، مجبور به پذیرش کاهش اجباری ساعات کار و دستمزد خود شده‌اند. از سوی دیگر، صادرکنندگان نیز با حجم انبوهی از سفارش‌های معلق یا کاملاً لغوشده روبه‌رو شده‌اند و برخی خریداران آمریکایی برای پوشش هزینه‌های تعرفه، تا ۲۰ درصد تخفیف مطالبه می‌کنند.

مانوهار ساهنی، کارگر ۴۴ ساله‌ای که طی دو سال گذشته در کارخانه، وظیفه بریدن نخ‌های اضافی

بسیاری از کارخانه‌های پوشاک تیروپور تعطیل شده‌اند و این کاهش ناگهانی تولید، شبکه‌ای گسترده از کارگاه‌ها و کارخانجاتی را که بیش از ۶۰۰ هزار نفر در آنها مشغول به کارند، تحت‌تاثیر قرار داده است.

در پی این بحران، هزاران کارگر برش پارچه، نخ‌ریس و اپراتور ماشین‌های دوخت ناگهان بیکار شده‌اند.

جی. سامپات، دبیرکل مرکز اتحادیه‌های کارگری هند در تیروپور، با ابراز نگرانی عمیق اعلام کرد:

اگر روی تی‌شرت برچسب «ساخت هند» خورده باشد، به احتمال بسیار زیاد این محصول از قلب تپنده صنعت نساجی هند، یعنی شهر تیروپور، به دست شما رسیده است؛ شهری که به‌دلیل تسلط بی‌چون و چرایش بر بازار آمریکا، سال‌هاست لقب «شهر دلار» را از آن خود کرده است اما اکنون، بر اساس گزارشی از نیویورک‌تایمز، تنها هفت هفته پس از اعمال تعرفه سنگین ۵۰ درصدی دولت ترامپ بر صادرات هند، نبض حیات این شهر صنعتی به شدت کند شده است.

کار کنیم تا همه چیز به موقع ارسال شود. حتی نمایندگان برندها هم می‌آمدند و بر کار ما نظارت می‌کردند و فشار می‌آوردند. اما تنها چند روز بعد، به او و همکارانش اطلاع داده شد که دیگر سفارشی برای تکمیل وجود ندارد و باید به خانه‌های خود بازگردند.

کومار که خود در نوجوانی برای کار به تیروپور مهاجرت کرده بود، علاوه بر کار در کارخانه، وظیفه برقراری ارتباط میان کارگران مهاجر و شرکت‌های محلی را نیز بر عهده داشت.

او می‌گوید در ماه‌های اخیر، تقریباً همه آن کارگران به موطن خود بازگشته‌اند. کومار که اکنون تمامی پس‌اندازش به پایان رسیده، با حسرت می‌گوید: کارگران از این کارخانه به آن کارخانه می‌روند تا شاید یک شیفت کاری پیدا کنند، اما عملاً کاری در شهر نیست.

حتی مغازه تعمیر تلفن همراهش که پیش‌تر کمک‌خرج زندگی او بود، اکنون با تعطیلی و توقف فعالیت کسب‌وکارها، مشتری چندانی ندارد.

او نتیجه می‌گیرد: تنها زمانی که چرخ شرکت‌های صادراتی بچرخد، رونق به سایر مشاغل باز خواهد گشت.

✓ پیام مودی

در سوی دیگر، با تشدید تأثیرات عوارض گمرکی آمریکا، نخست‌وزیر مودی کوشیده است تا پیام خوداتکایی اقتصادی را در کشور ترویج کند.

وی در سخنرانی روز استقلال قاطعانه اعلام کرد: وقتی وابستگی به یک عادت تبدیل می‌شود، مصیبتی بزرگ است. برای ساختن یک هند توسعه‌یافته، نه متوقف می‌شویم و نه خم خواهیم شد. اما در میدان عمل، واقعیت برای کارگران رنج‌دیده‌ای چون مانوج کومار (کارگر ۳۵ ساله‌ای که دست‌مزدش نصف شده) بسیار تلخ‌تر از این شعارهاست.

او با طرح پرسشی گزنده، پاسخی کوبنده به سخنان مقامات می‌دهد: صرفاً بیان اینکه «خم نشده‌ایم»، سخنی درخور تحسین است. اما سوال اینجاست، ما چگونه گذران زندگی کنیم و خانواده‌مان را سیر کنیم؟

ساختار شرکت خود ندارد.

دلیل این فشار فزاینده آن است که اغلب تولیدکنندگان تیروپور، لباس‌های ارزان‌قیمت با حاشیه سود بسیار اندک تولید می‌کنند.

تی‌شرت‌ها و لباس‌های زیرساخته‌شده در این شهر، که در آمریکا تنها با قیمت ۵ تا ۱۰ دلار به فروش می‌رسند، عملاً فرصتی برای انتقال هزینه‌های اضافی تعرفه به مشتریان باقی نمی‌گذارند.

به گفته میلتون امبروز جان، مدیرعامل شرکت «کاتن بلوسوم»، هیچ تخفیفی، حتی پنج درصد، برای خریداران آمریکایی پایدار نیست، درحالی‌که برخی از مشتریانش تا ۲۰ درصد تخفیف درخواست کرده‌اند.

اعمال ناگهانی عوارض گمرکی ۵۰ درصدی توسط دولت ترامپ بر محصولات هندی در ماه اوت، که با هدف مجازات هند به دلیل خرید نفت از روسیه وضع شد، کل صنعت ۱۱ میلیارد دلاری نساجی این کشور را دچار اختلال کرده است.

با وجود اینکه دولت هند پس از این رویداد، معافیت عوارض واردات پنبه را تمدید کرد، صاحبان کارخانه‌ها در تیروپور تأکید دارند که این حمایت کافی نیست.

جان این وضعیت را با دوران بحران فراگیر پاندمی مقایسه کرد و گفت: باید برنامه‌ای برای اعطای وام‌های اضطراری به مردم در نظر گرفته شود.

درحالی‌که «وزارت بازرگانی» هند به درخواست‌ها برای ابراز نظر پاسخی نداد، نگرانی‌ها از مشکلات کوتاه‌مدت فراتر رفته است.

این بیم وجود دارد که تولیدکنندگان هندی، سهم بازار حیاتی خود در «ایالات متحده» را به رقاباتی چون بنگلادش و ویتنام واگذار کنند؛ کشورهایی که تنها با عوارض گمرکی ۲۰ درصدی مواجه هستند. آجای سریواستاوا، بنیان‌گذار موسسه «ابتکار پژوهش تجارت جهانی»، هشدار داد: تغییر مسیر خرید برای شرکت‌های آمریکایی کار آسانی خواهد بود.

سانوج کومار، کارگر ۲۳ ساله، به یاد می‌آورد که پیش از افزایش عوارض گمرکی، مجبور بودند شبانه‌روز کار کنند تا سفارش‌های نهایی به دست مشتریان برسد: ما را وادار می‌کردند بی‌وقفه

لباس‌های تازه دوخته‌شده را بر عهده داشت، نمونه‌ای بارز از قربانیان این بحران اقتصادی است. او به امید یافتن شغلی باثبات‌تر، به همراه خانواده‌اش از ایالت فقیر بیهار به تیروپور مهاجرت کرده بود. او و همسرش در کنار یکدیگر، ماهانه حدود ۴۵۰ دلار درآمد کسب می‌کردند؛ مبلغی که اگرچه زندگی نسبتاً ساده‌ای را برایشان مهیا می‌ساخت، اما بسیار بیشتر از هر آنچه بود که می‌توانستند در زادگاه خود به دست آورند.

اما با کاهش شدید تولید و حذف شیفت‌های کاری، درآمد این زوج که بر اساس تعداد قطعات تولیدی محاسبه می‌شد، ناگهان به کمتر از ۲۵۰ دلار در ماه سقوط کرد.

این مبلغ ناچیز دیگر حتی کفاف تأمین غذا و پرداخت اجاره‌خانه را نمی‌داد و بازپرداخت بدهی‌های سنگین ناشی از مراسم ازدواج دخترشان را عملاً ناممکن ساخت.

ساهنی اکنون با استیصال می‌گوید: نمی‌دانم چه باید بکنم. آیا باید همین پول اندک را صرف تهیه غذا برای خانواده‌ام کنم یا بدهی‌هایم را بپردازم؟ ماه گذشته، ساهنی مجبور شد همسر و دو فرزندش را ترک کند و صدها کیلومتر دورتر به ایالت همسایه، کارناتا‌کا، سفر نماید تا در بخش ساخت‌وساز با حقوق روزانه ۴ دلار مشغول به کار شود.

او اگرچه از جزئیات سیاست‌های تجاری جهانی آگاهی چندانی نداشت، اما با اندوهی عمیق حس می‌کرد که توسط دولت رها شده است. او می‌گوید: هیچ کمکی نرسیده است. هیچ کس به حال ما اهمیت نمی‌دهد.

✓ دوران بقا

مهن شانکار، مدیر شرکت «جینا گارمنتز» که برای برندهایی چون اچ‌اندام، تی‌شرت و لباس کودک تولید می‌کند، وضعیت را بسیار بحرانی توصیف کرد و گفت: اولویت اصلی ما دیگر سوددهی نیست، بلکه مدیریت جریان نقدینگی است. این دوره، دوران بقا است.

او اعلام کرد که با کاهش یا تعویق سفارش‌های آمریکایی، چاره‌ای جز کم کردن تقریباً ۷۰ درصدی تولید برای این بازار و در نهایت، کوچک‌سازی